

Petaín, ki je junaško in zmagovito branil med svetovno vojno trdnjavo Verdun in je bil do- slej poslanik v Madridu. Notranje ministrstvo je poverjeno dosedanjemu kolonialnemu mi- nistru Mandelu.

Papež za poljsko mladino. Papež Pij XII. se briga za usodo poljskih beguncev, ki so raztreseni po raznih državah. Precej teh be- guncev je tudi na Madžarskem. Med njimi je dokaj poljskih deklet. Nek ženski samo- stan na Madžarskem je bil pripravljen, spre- jeti v svoje zavetišče poljska dekleta, če mu kdo v to svrhu oskrbi potrebna gmožna sred- stva. Ko je o tem slišal papež Pij XII., je takoj dal nakazati samostanu toliko denar- nih sredstev, da je mogel sprejeti 50 poljskih deklic. Hkrati je naročil, da se morajo de- klíce tako odgajati, da se ne bodo odtujile svojemu materinemu jeziku. Po njegovem na- ročilu so se poslale poljskim deklicam polj- ske molitvene knjižice.

Amerika se vedno bolj pripravlja na vstop v vojno. Poveljnik ameriške armade v svetovni vojni general Persching je izjavil zad- nje dni, da morajo Združene ameriške države

pripraviti vse sile radi možnosti vstopa v voj- no. Nihče od Amerikancev ne more trditi, kdaj bodo zapleteni v vojno, ki je vzplamela v Evropi. — Predsednik Roosevelt bo zahte- val v parlamentu ali kongresu kredite za gradnjo novih in izpopolnitev starih ladje- delnic in drugih vojaških zgradb. V seda- njem času je po izjavi Roosevelta narodna obramba največjega pomena ter je danes po- stransko vprašanje, kako priti do potrebnih milijonov dolarjev. Razvoj vojnega položaja v Evropi vpliva toliko na Ameriko, da je po- stala narodna obramba za Združene države mnogo bolj pomembna kot je bila doslej. — Končno je začel ameriški tisk odkrito pisati o možnosti vstopa Amerike v vojno. To spre- membo glede časopisnih glasov je povzročila predaja Nizozemske pred nemško premočjo. Ameriško sočustvovanje z Evropo bo rodilo ta uspeh, da bo Amerika vstopila v vojno in mora pripraviti 50.000 letalcev in bo dala vsakemu svojo letalo. Vojna se razvija danes tako, da je nesmiselno govorjenje, da bi mo- gla stati Amerika ob strani. Za Ameriko kma- lu ne bo več nevtralnosti.

Pazite pri
BATERIJAH
na znamko
CROATIA

tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturaška 69.

praznikih veselo zapeli katero izmed Marijinih pesmic. Najljubša ji je bila molitev sv. rožnega venca. Veliki biserni rožni venec — spomin na zlato mamó — je nosila vedno s seboj, molila je rožni venec dnevno. Ta rožni venec je imela v rokah tudi na mrtvaškem odru. Kakor je bilo skromno njeno življenje, tako si je želela tudi skromen pogreb. Tinski in domači g. župnik, šolski otroci s spoštovanim učiteljstvom smo ranjko spremljali na zadnji poti. Anika, končala si svoje trudapolno življenje. Marijo si tako nežno častila, Marija ti je pri Jezusu milostno sodbo sprosila. Grude so padale na krsto, v tih žalosti so se razšli pogrebci. Počivaj v miru, blaga duša!

Dober gospodar umrl v župniji Črešnjice. Naj- novejše v naši fari in vasi Podgorje je, da smo dne 5. maja t. l. spremili k večnemu počitku marljivega posestnika in naročnika »Slov. gospodarja« Kračun Martina, p. d. Ke- kina, kateri je zapustil ženo in 7 otrok. Rajni je bil rojen 1872. leta v Podgorju, kjer je v 36. letu starosti prevzel leta 1908. od svojih star- šev posestvo ter se nato eno leto pozneje poročil s Speglič Marijo iz Šmartnega v Rožni dolini. S svojimi pridnimi rokami je zelo dvignil svoje posestvo. Ni se bal žrtvovati cele noči pri delu. Vedno je delal dan in noč in pri tem ni pozabil na Boga. Bil je pravi krščanski mož. Vzgojil je 3 sinove ter 4 hčere. Vsi otroci so vzgojeni v pravem in trdnem krščanskem duhu. Njegov po- greb je bil dokaz, kako so rajnega Martina od- daleč in od blizu poznali. Tudi iz drugih župnij, t. j. iz Frankolovega, Vojnika in Šmartna v Rožni dolini so prihiteli kropiti in spremit zel- meljske ostanke k večnemu počitku. Kako težka je bila ločitev žene in vseh navzočih otrok od rajnega moža in očeta pri odprtem grobu. Ko so cerkveni pevci pod vodstvom organizatorice gospe Vidali Marije zapeli žalostinke »Vigred se po- vrne« in »Črna zemlja naj te krije«, ni bilo oče- sa, ki bi ga solze ne bile zalile in ves čas, dokler ni črna zemlja zakrila krste, intenzija ni bilo kraj- ženi, otrokom in vsem sorodnikom naše sožalje. Rajnemu pa naj sveti večna luč!

Smrt je pobrala mlado ženo. Iz Zetaj po- ročajo: Dne 10. maja so zapeli mlado žetalski zvonovi ter naznanili žalostno vest, da je pridna in delavna hčerka tukajšnjega posestnika Ju- rija Kosa umrla v bolnišnici v Ptujju po težki možganski bolezni. Pokopana je bila 11. t. m. na mestnem pokopališču v Ptujju. Bila je šele ko- maj poročena v rogaško župnijo k Jakobu Lu-

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Vsemogočni je poklical k sebi mlado šolsko sestro. V Kamnici pri Mariboru je preminula v 27. letu č. s. Marija Sadravec. Blago- pokojna je hčerka banskega svetnika, posestnika in uglednega našega pristaša g. Petra Sadravca v Ormožu. Rajna zapušča poleg žalujočih star- šev še dva brata in pet sester, od katerih je Olga predstojnica katehistinj na Betnavi. Blagi sestri Orosilavi bodi Vsemogočni večni plačnik, žalujoči rodbini Sadravčevi naše sožalje!

Najstarejši vaščan umrl v Brezolah pri Račah. Zatisnil je svoje trudne oči dne 10. majnika naj- starejši možki naše vasi prevžitkar Franc Plečko v 87. letu svoje starosti. Rajni Fran- ček je bil delaven, skrben ter marljiv. Kot če- belica in rade volje je pri vseh delih, kar je mogel, pomagal svojemu sinu Lojzetu, kateri je posestvo prevzel, ker starejši sin se ni več vrnil iz svetovne vojne, za katerega je večkrat vzdih- oval. Svoje otroke je vzgojil v pravem krščan- skem duhu, rad je tudi zahajal v cerkev ter večkrat prejel sv. zakramente. »Slovenski go- spodar« je bil stalni gost njegove hiše, katerega je rad prebiral. Pogreb rajnega se je vršil dne 12. maja ob obilni udeležbi sorodnikov, prijate- ljev, znancev ter vaščanov. Naj mu Vsemogočni onkraj groba poplača obilno ta njegov zemeljski trud in naj mu bo usmiljen sodnik in naj mu sveti večna luč, preostalih pa naše srčno so- žalje!

Bela žena je kosila. Pri Sv. Antonu v Sl. goricah je smrt v enem tednu pokosila štiri ose- be. Dne 6. maja je umrl potolažen s sv. zakra-

menti dober oče Martin Močnik, mož ve- sele narave. Vedno je rad prepeval Marijine pe- smi. V 74. letu starosti je zapustil pet dobro preskrbljenih otrok. Na njegovem pogrebu se je kljub dežju zbralo mnogo ljudi. Ob grobu se je poslovil od rajnega g. župnik. — V istem tednu smo pokopali še tri ženske. — Rajnim naj sveti večna luč, preostalih pa naše sožalje!

Izdihnila je blaga duša na Kebelju na Pohorju. Dne 23. aprila smo pokopali Ano Šmit. Pre- videna s sv. zakramenti je v 72. letu starosti iz- dihnila svojo blago dušo. Ljudsko šolo je dovr- šila pri šolskih sestrah v Mariboru. Radi njene naderjenosti in vselega značaja so jo sestre vzljubile. Najraje bi bila šolska sestra, a radi nepričakovane nesreče staršev je morala domov. Postala je vzgojiteljica Cimpermanovih otrok na Polzeli. Vsak večer je molila z otroci sv. rožni venec. Otroci, pa tudi vsi domači so jo radi imeli, kar pričajo številna pisma od njih. Prišla je potem k Sv. Urbanu v župnišče pomagat go- spodinjti svoji ljubi sestri Miciki skozi 7 let. Zadnjih 13 let pa je stregla v župnišču na Kebelju. V najlepših letih je na eno oko oslepela, prestala smrtnonevarno operacijo, slednjic še ji je odpovala desna roka. S solznimi očmi je velikokrat tarnala: »Kako rada bi delala, pa ne morem.« Če je bil kdo nevoljen nad berači in brezposelnimi, se je zavzela za nje: »Dajmo ubogim! Ako ne bi bili potrebni, ne bi prosili milodarov.« Na Plištajmu je bila v mladosti iz- borna cerkvena pevka. Še sedaj v starosti sta s sestro ob nedeljah in posebno še o Marijinih

stike z Rusi. Tem je za- upal razne svoje izume, tako tudi brzostrelno puško. Patente je pro- dal za smešno ceno 7000 rubljev, od katerih je prejel le 500. Inženir se je kesal, da je stopil z Rusi v stike, predvesti je hotel ponovno svoj izum pred švedsko vlad- do, toda nekdo mu je to onemogočil. Mož je po- stal divji, pisal je na vse strani obupna pi- sma, toda zaman. Iz- najdba je šla svojo zma- goslavno pot, obogateli so zaradi nje drugi...

Vžigalce je hotel skrajšati Russel Lat- ham, šef angleškega ekonomskega oddelka pri vladi, češ da bi An- glija na ta način pridobila več tisoč ton lesa. Ni uspel, ker so stroji vsi prirejeni za sedanjo dolžino šibic in bi bila preureditev predraga.

se je v sobo in ni z nikomer spregovoril. Tudi ženo, ki je koj slutila, kaj se je zgodilo, in ga je hotela bodriti, je zavrnil in ji odsekal besedo. Na večer si je vpregel konja, odpeljal se je in več ko teden dni ga ni bilo domov.

Medtem je Končnikovega najmlajšega otroka, ki ga je Končnik sam krstil, tako hudo prijala božjast, da so se bali, da bo otrok umrl. Dobrovnikovi Treziki se doslej še ni posrečilo, da bi bila Tilko pregovorila, kakor je doktor Silan svetoval. Tilka je bila tako preplašena in ni verjela, da bi se dalo vse na skrivnem opraviti, mo- ževe jeze pa se je bala bolj ko kdaj prej. Ko pa je bilo zdaj otrokovo življenje na niti, ni nič več premišljevala in ni več oklevala, saj je itak ves čas dvomila, če je otrok prav krščen; poslala je takoj hlapca Blaža v žup- nišče, naj prosí gospoda, da pridejo hitro h Končniku.

Župnik se je naglo odpravil, na videz se je šel okoli vasi sprehajati, nazaj grede pa je kakor slučajno zavil mimo Končnikove gostilne in naglo stopil v hišo. Ško- fijstvo, kateremu je bil o vsej zadevi pisal, mu je na- ročilo, naj otroka pogojno še enkrat krsti. To je zdaj storil, potolažil s prijazno besedo jokajočo ženo in, kakor je mislil, odšel iz hiše, ne da bi ga bil kdo opazil.

Pet dni potem se je Končnik vrnil s svoje dolge poti spet v Šentanel. Še zmeraj je imel mrk pogled, toda zdaj ni bil več pobit, obhajala ga je hladna, trmasta misel,

da bo že vsem pokazal, kdo je. Prvotni sklep, da bi svojo gostilno prodal in se kam drugam iz Šentanela preselil, je zavrgel. Ne, star vojak ne beži, da bi vsaka baba lahko za strahopetcem kazala. Bo že drugače kos občini. Pokazal jim bo, da brez Končnika nikamor ne pridejo. Še mezinca ne bo ganil za občino; nagajal ji bo, kjer bo mogel. Z advokatom Hudnikom se je v mestu zmenil, da bo občini odpovedal vodno pravico; tudi živine ne bo pustil goniti čez svoj svet na občinski pašnik.

Ker mu je jel konjič pešati, se je Končnik ustavil pri Žagarju, ki je bil na sredi pota med Šentanelom in Brezjem. V gostilni je sedelo kakih deset fantov, ki so bili večidel iz Šentanela, med njimi deklet, Rutnikova Cenca, ki je bila prej kdaj pri Končniku za natararico pa jo je Tilka zaradi njenega vedenja nagnala.

Ko je stopil Končnik v gostilno in se dalje v stran od glasne družbe usedel za prazno mizo v kotu, so si fantje pomežiknili. Kakor da so se res pravkar o tem menili, je eden od njih dejal zaničljivo:

»Jaz sem že rekel in pravim še in še, da je novi šentanelski občinski odbor za nič.«

»Same zeljnate glave so zbrane, nobene brihtne ni vmes.«

»Brihtnega človeka ti kozli ne trpijo med seboj — toliko pameti še imajo —; ko bi bil kdo brihten med njimi, bi bila njihova neumnost preočitna.«